

AIJA BANCĀNE

SAPNĪ

Kādā baltā sapnī,
kas zemi kā dūnas klāja,
mēs abi tikāties.
Tu un es –
ilūzijas vakara krēslā.

Kādā baltā sapnī,
kas pļavu kā migla sedza,
mēs mīlējām kvēli.
Tu un es.
Ilūzijas sapnī savijās.

Kādā baltā sapnī,
kas nakti kā brīnumu vija,
radās noslēpums liels -
Tu un es..
Sapnis rīta rasā atvērās.

SAPŅU KUĢIS

Kā siluets miglā tīts
mans sapņu kuģis
pa rāmo jūru slīd.
Tas sapņus izaijā
un zvaigznes uzrunā,
klāj gaišu mieru,
sniedz klusu prieku.
Zem buru gaišuma
un sapņu viegluma
mans sapņu kuģis
steidz vakaru sagaidīt.

HELOVĪNU NAKTS

Ak, spociņ-jociņ,
šī nakts kā radīta tev!

Kaut tikai reizi gadā,
tu vari visus izjokot
un nebaidīties spokoties.
Ak, spociņ-jociņ,
šī nakts kā radīta tev!

Tad maskas dažādas kļīst,
Un smieklī tiks spocīgi šķiet.
Ak, spociņ-jociņ,
šī nakts kā radīta tev!

INESE BRIEDE

DEGUNS

Kā blīkšķis, kā pārmetums
no bērnības:
Nebāz degunu, kur tevis neviens
neprasa!

Deguns no pagaldes lien,
Aug, aug –
Cērt, grauž vai lauž ?

Es gribu pati -
pati noprāsīt,
Spiesties ar varu un pavēlēt ,
Ne sev, sev noprāsīt –

Pavēlēt degunam. Tikai.
Neko citu. Pavēlēt.
Pavēlēt nevienam.
Tur, kur neviens neprasa.

ARVIS BRINĶIS

PAR PUĶĒM RUDENĪ

Un ja nu
tās arī vēlas
kā gājputni aizlidot,
es ceru
tās nenožēlo,
ka vienīgi
ziedēt prot...

PAR ATMIŅĀM

Tās atnāk kā
tavu cerību
vecākās māsas
un uzspiež tām
savu zīmogu
asaru krāsā.

FELICITA

**

Meklēsi - neatradīsi.
Sauksi - nesusauksi.
Domāsi - neredzēsi.
Nemeklēsi un atradīsi!
Nesauksi, bet viņš atsauksies.
Nedomā un viss
Necerēti piepildīsies!

**

Viltotas preces par neviltotu naudu.
Viltots lūgums uz neviltotu
atdošanos.
Viltoti vārdi un neviltoti meli.
Tā kopsavilkumā –
rozā briļļu mīlestība.

IVETA JERMACĀNE

**

aizkur miera pīpi
mans guru
bez tevis
lidojums smags
es noskūpstu
aizvērtas durvis
pretī bēgošiem gājputniem
kaili pirksti līp smiltīs
nevaru nostāvēt debesīs
tur zvaigžņu sastrēgums
es gribu krist tevī
tu elpo citur

MONTS KLĒ

SONĀTE

Gribas mēness ripu
pie krūtīm sev spiest,
gribas zvaigznēm
tāluma putekļus noslaucīt,
gribas pelēko
rudens noskaņu tabaku
vēlreiz sapņos bērt,
lai zemes brieduma smārds
vēlreiz koku galotnēs virmo.
Viss nāk un aiziet -
viss atgriežas.

**

Ozolos zaļš mākonis ieķēries,
laikam zvaigznes spieto
tumšzaļajā debesu sietā.
Nerātnis vējš zaļo mākoni
sīkās skaidiņās plēš
un kamolos satin.
Būs vasarai ko šķetināt.
Brūnā sēkliņā rudenī skatīt.

VECĀMĀTE

Vecā māte lūkojās lapeglēs.
Ziemā tās kuplotas rudumā,
vasaru zaļpelēkā seģenē tītas.
Lieldienās sīpolu mizās
dzeltenas saulītes krāsoja.
Pienāca vakars melleņu laikā.
Raibs kā lieldienu ola
bija vecās mātes mūžs.

LINDA KOKAREVIČA

**

zem bezgalīgas dūmakas
es apskāvienā krītot no svešinieka
vienaldzības klintīm
ieskrāpēju plakstos sāpes
skatiens sarkanām asarām aizmiglots
un mazi pelēki kristāli plaukstā
sakūst par smieklīgi mazu
PIEDOD

**

egles zem apātiska sniega
sten pēc vasaras
bet brīvībā laisto cilvēku sapņi
sasaluši
zemeņu smarža
liepu smarža
paparžu smarža
ieklūdusi
zemē kur ziemas vairs nav

ILGA KRASIŅA

KAM GAN ES ATDOTU

Kam gan es atdotu
Glāstus un maigumu,
Rītos ja pretī man nevērtos acis
Ar saullēkta svaigumu?

Kam gan es atdotu
Prieku tik skanošu,
Mīlu tik glāsmainu,
Ja cauri dzīvei man blakus tu nenāktu?

Kam gan es atdotu
Dziesmu, kas sirdī man,
Cilvēki nespētu pretī ja paņemt
Un likt, - lai tā skan?

Bet kam lai atdodu
Nemieru svelošu,
Sāpi tik dzeļošu,
Bēdu un asaru,
Skumjas pēc vasaras?
Kam lai to atdodu?
Kurš to paņemtu?

UZDĀVINI...

Uzdāvini šodien miķelīti,
kamēr saule tālē nenoriet.
Ir jau nosaluši ziedi citi,
dārza malā vientuļa tā zied.

Uzdāvini sārta kļavas lapu,
neprasu tev pārāk daudz varbūt.
Es jau negaidu vairs zvaigžņu zibu,
pat no nieka prieku varu gūt.

Uzdāvini šodien labestību,
tā kā tu to citiem iespēj dot.
Es jau negaidu vairs mīlestību,
tā zem gadiem dziļi jānorok.

**

Nu atkal dzīvoju kā varavīksnes lokā,
kas savās septiņkrāsās dvēselē man zib.
To zīmējusi maza bērna roka,
un dāvināt to maza sirds man grib.

Cik krāsu atpakaļ vēl iededzināt spēšu,
tam mazam brīnumam, kurš tik daudz prieka dod?
Vien palsu atvasaras saules staru,
ja tas var pelēcību izgaismot.

TĒVAM

Kad vakara ēnas jau salija rūtīs,
un saules riets pamalē iesāka kaist,
es izgāju dārzā, lai atrastu ziedu,
kas būtu kā gadskārtu vijums tavš - skaists.

Tēt! Negribu rozi tev dāvināt šobrīd,
tā lepna un tāla kā dziestošais riets.
Lūk, pretī man nolieca vienkāršo galvu
balts, rasains un adatains asteres zieds.

To došu tev, noskūpstot rievoto pieri,
un satveršu delnu, kas raupja kā smilts.
Par visu to labo, ko citiem tu devi,
lai skaists ir un svinīgs kaut vakars šis viens!

SNIEGPULKSTENIM

Zem rokas neapprakstīta un balta lapa,
tik balta, kāds vēl šorīt ārā sniegs.
Klīst vārdi apkārt vien un nesasaista domu...
Kur palicis, kur izplēnējis prieks?

Varbūt tam vajag tikai sniegpulksteni,
kurš cauri kupenām jau marta dvesmu vieš?
Ja tā vēl nav, tad uzzīmēšu, lūdzot,
lai saules viņā dzīves sulu vieš.

CERĪBA

Es gulēt aiziešu ar domu vienu,-
rīts modinās ar dzimtās zemes sauli.
Kaut palsa migla klās vēl pamales,
viens stars caur to man sirdī iespīdēs
un gaišu darīs visu garo dienu.

Bez saules stundas garas būs un gurdas,
kā pelēks pavediens caur pirkstiem vīsiēs,
kā smagi mākoņi gar debess malu tīsiēs
ar mazu cerību, ka tomēr saule parādīsiēs.

KRISTĪNE LĀCE

**

Laikam ir bijis negaiss,
jo manī ir zudusi tveice.
Dzids tukšums un miers
aiz viegluma raudāt liek.

Ik asara trausla un žigla
pār vaigiem uz zemi rit.
Par rasas valgmi kļūst
un izzūd nakts simfonijā

Ir brīži, kad pasaule šķiet par šauru
un kveldē kā tuksneša saule.
Bet šonakt man pazust ir bail -
cik plašuma apkārt un manī.

**

Ik rītu pulksten's
kā cīrulis dzied.
Ik dienu soļi raiti tiek likti.
Doma pie domas
kā zeltaini gaudi,
ar bēdu pelavām jaukti,
sagulst dienu klētīs.
Mirklis tver mirkli un lūk -
jau virknējas raibas krelles -
mirklī, stundas, dienas un gadi...
Tas viss kopā - tavs laiks.
Laiks, kas ar sudraba lāsēm
pāri mums līst.
Veries lāsēs kā miljons spoguļos-
tā tava dzīve -
ar smaidiem, ar glāstiem,
ar as'rām, pat bēdu stāstiem.
Ļauj - lai sudraba lāses rit
un iekāļ tavus stāstus
sudraba ietvarā.

**

Es jūtu- starp mums
tik smalkas stīdziņas,
gluži kā vasarā
zirnekļa tīmeklīt's,
kurš rītā mirdzošs un tīrs...
No rasas vai asaru lāsēm?
Vai gan nav vienalga?
Vējš iekustina zvirgzdus stīgās
un saules stars kā tavs glāsts
mūs abus dimantos sakaļ.

**

Es tevi gaidīšu,
kad nāksi klusiem kaķa soļiem zagšus.
Es tevi meklēšu
tai pļavā, kur ziedēs tikai smilgu skaras.
Es tevi saklausīšu,
kad koku galotnēs vējš lapas čabinās.
Es tevi saskatīšu
starp zvaigznēm piena ceļa putekļos...

Atradīšu, pieglaudīšu, ieelpošu,
kā liepziedu smagumu medaino...
Nāc pie manis, sapni mans...

ARTĒMIJS SVECE

**

ļauj slīdēt rokām
pār debesīm un augstāk
pār iemīļotā pleciem
zemāk vēl
ļauj dienai beigties
un naktij turpināties
līdz pašām beigām
ilgāk vēl
ļauj visam notikt
ļauj visam neapstāties
tev šobrīd itin viss
ir pakārtots
tu vari atļauties ak dieviete
pie velna
tas tik un tā ir
tikai nosapņots

ULDIS ZVIEDRIS

**

Kā aprakstīt man to,
kas gaisā virmo-
smaržu skaistu,
krāsas dzidras,
elsas kairas...
Tās ir un vijas ap mani.

Tad aizej tu
un aprimst viss.
Tik mute aizmirst nevar
garšu valdzinošo,
un plaukstas – trīsas šīs,
bet acis – tavas krāsas dzidrās.

Es gribu uzrakstīt vēl to,
ko nevar apjaust.
bet īsto vārdu nav,
un balta lapa raud...

SERGEJS ŽUKOVŠ

ŠAJĀ MIJKRĒŠĻA STUNDĀ

Aizver vakaros logus un ļauj mijkrēslim sabiezēt tur,
norieta kvēle lai aizkaru vīlēs savādu uguni bur.
Liec, lai piekļust šī iela, kur dzīvo un mīti tu, draugs,
lai dzīve tev šķīstu kā gaismas pilns pārplūdis trauks.

Apstājies brīdī, kad ēnas top tumšas un logu stūros gulst.
Lai tavā sirdī dzimst līksme, un sirds gaviļēs mulst.
Mirklī, kad jutīsi elpu, ko uzdvesis Pasaules Laiks,
lai tavā sapņainā dvēs'lē šalc prieka pilns viesulis maigs.

Aizver vakaros logus un ļauj ēnām pulcēties tur,
lai rieta saule it visur šo spīdumu kur.
Liec, lai top klusa šī iela, kur staigāt tu mīlēsi, draugs,
jo šajā mijkrēšļa stundā patiešām ir slēpies kas jauks!

**

Šai rudens koku zeltainā rūšā
deg ugunī kļavas un pakalni klusē.
Mirdz meži un sili zeltā un varā,
un kvēlums šāds dīvainu brīnumu dara.

Tu staigā caur klusuma apdvesto mežu -
nu gluži kā jaunu un gluži kā svešu.
Un mirdzuma savāda pilnas tev acis,
kā būtu šo oktobra spožumu vācis.

Un zaigainums neparasts lapotnēs kvēlo
un kritušās lapās sveic vakaru vēlo,
bet rudeņa saule vēl zvīļo tev pāri,
kaut zvaigznes pirmās jau uzdzirkstī vāri.

**

Kastaņu lapu mirdzošā zeltā
šodien man pasniegta oktobra velte -
starainās lapās - saullēkta kvēle,
zemdzīļu avotu saskaņas spēle!

Šorīt, kad gāju es cauri skvēram,
kastaņu lapas vējš vieglītēm tvēra,
durstīgos dzeloņus pamazām vēra,
zemē un zālienā kastaņus bēra.

Un, ja kāds šobrīd par varītēm prasa -
kāda man dvēselei tuvākā krāsa,
teikšu: - Tā redzama dzirkstošā rasā,
kurai pēc spožuma saule ir māsa.

**

Kaut kokos jau lapas sārteni rūsē,
vēl labi ja septembra mēnesis pusē.
Pār namiem gulst migla, un pamale klusē.
Vēl gadu daudz priekšā
un laimes vēl - puse.

Kaut kokos jau zelta un tvīkuma kvēle,
vēl galā nav krāsu šī saskaņas spēle.
Vēl rudenā dienās būs siltuma gana,
jo vasaras elpu
vēl paretam mana.

Drīz ausīs pār pamali ausma tik liegi,
un ietīs šo zemi mirdzoši sniegi.
Un aizklās tad logus puķes jo baltas
ar mirdzumu ziedlapās,
bet tomēr - saltas.

Bet vēl aizvien rudens, šis norieta brīdis,
kad no siltas vasaras atlicis sprīdis.
Un zeltā un purpurā ietērpjas zeme -
ko dāvāja daba,
tā atpakaļ ņēma.

ANITA PLAUČA

KURŠ KURU PĀRPRATA?

Braukt ciemos pie sievasmātes, - tas Guntim nozīmēja tikpat kā izsaukumu uz čeku: nepārtrauktu pratināšanu, kacināšanu un tincināšanu. Pat viņa nopietnajam vārdam sievasmāte jau sen atpakaļ bija ķērusies klāt, un tā viņu vairs reti kurš sauca par Gunti, tik par Gunci un Guncīti.

Bet pierast jau var pie visa. Ne vien pie vārda maiņas, arī pie dzimuma maiņas. Bet pie „vecās čekistes” dzimšanas dienas svinībām, uz kurām viņš jau deviņo gadu ieradās kopā ar sievu un deviņgadīgo dēlenu, pierast bija krietni grūtāk. Guncim krita uz nerviem sievasmātes draudzenes, kuras nepārtraukti, gadu no gada, tarkšķēja par dažādām kaitēm, ko izraisījusi ieilgusī menopauze. Znotam jau līdz acīm bija valdības trīspadsmit gadu ilga klimakss, kurš arī, kā redzams, būs ilgstošs, neskatoties uz visām Eiropas „zālēm” un plāksteriem.

Bet visvairāk znotiņu krenķēja tas, ka šajās dzimšanas dienās bija jāēd tik daudz, it kā viņš būtu kamielis ar pieciem kupriem, kuros var sabāzt ēdamo gluži kā naudu zeķē, bet ieraut vairāk kādu graķīti, nekā to darīja cienījamās dāmas, - nāves grēks! Tāpēc šādas svinēšanas Guncis nevilka garumā. Kārtīgi paēdis, znotiņš laiski slējās kājās un mudināja savējos iet mājās. Kad sievasmāte pret to iebilda, neapmierinātais ciemiņš saldeni sīrupainā balstiņā noskaitīja: „Iesim, iesim! Māmiņa ir nogurusi!”

Arī šajā dzimšanas dienā bija tāpat kā citugad. Sievasmāte iznāca ciemiņus pavadīt līdz ārdurvīm, bet znotiņam par sabojāto vakaru bija tāds krenķis, ka roka jau koridorā taustījās kabatā pēc cigarešu paciņas. Smēķis atradās, bet sērkokciņu nebija. Tā kā tas notika pie virtuves durvīm, viņš atpalika un iegāja virtuvē pēc sērkokciņiem. Un tad, par laimi vai nelaimi, viņš ieraudzīja uz galda neatkorkētu šampanieša pudeli. Sērkokciņu būšana tūlīt aizmirsās un roka pati sniedzās pēc pudeles. Loģiski, kas tad ir viena špicka pret šampanieša pudeli!

Kad viņi visi trīs pārradās mājās, savā vienistabas dzīvoklītī, radās problēma: kur noslēpt pudeli... Bet bija tik patīkami just, ka dzēriena trauks vēl bija pie viņa, cieši aizbāzts aiz bikšu siksnas. Tāpēc Guncis rātņi sēdēja krēslā, tikai pa reizei uzmanīdams, vai zem džemperā neuzkrītoši neizspiedās pudeles kakls.

Beidzot sieva aizgāja uz virtuvi, bet sīkais tīrīt zobus. Tas bija signāls, ka jāsāk darboties. Guncis, gluži kā pēc adatas dūriena pēcpusē, strauji uzlēca kājās un metās uz noskatīto glabātuvi. Viņš pārlicās pār laulības gultu un uzmanīgi aizslidināja pudeli aiz gultas. Kad sieva un puika būs aizmiguši, tad viņš to paņems bez problēmām un virtuvē ar baudu izdzers. Bet, ejot gulēt, problēma tomēr radās. Sieva uzstāja, ka šonakt viņa gulēs pie sienas.

-Kāda velna pēc!- Guncim izlauzās negribēti skaļš un izmisis uzbļāviens,- Es gulēšu tik cieši pie sienas, ka tev būs daudz brīvas vietas...

Bet nē- šī gulēšot pie sienas, jo, redz, šis esot sastrēbies alu un tad nu vazāšoties visu nakti uz tualeti. Mīļā miera labad nācās piekāpties. Puika arī šovakar bez liekiem skandāliem palīda gultā zem segas. Laulene noslēdza gaismu un iestājās ideāls nakts miers.

Guncis gulēja blakus sievai, uztraukumā sastindzis, it kā viņš būtu aizgājis no šīs pasaules. Pat elpot baidījās, lai labāk dzirdētu, kad sieva būs aizmigusi.

Kad jau labu brīdi neviens nebija grozījies savā guļamvietā, Guncis nolēma, ka nu ir īstais brīdis rīkoties. Viņš ļoti lēnām un uzmanīgi pacēlās pus sēdus un lēnām liecās pāri sievai pēc pudeles.

-Vēl ne, mīļais, Puika vēl nebūs aizmidzis!- kā auksta ūdens šalts vīru pārsteidza sievas satrauktais čuksts.

Ar smagu nopūtu viņš sabruka atpakaļ savā guļamvietā. Guncī sagriezās tāds jūtu virpulis, it kā sieva viņa iekšās būtu ieģrūdusi ieslēgtu mikseri. Redz, kas tam sievišķim prātā! Tāpēc jau neguļ. Nekas pagaidīsim.

Atkal ģimenītes istabiņā iestājās nakts klusums un miers. Kā vienīgajā glābiņā gulētājs klausījās sievas elpā- vai tikai tā nekļūs smagāka un dziļāka, kas liecinātu par gulētājas dziļo miegu..

Pēc mirkļa Guncim šķita, ka sieva jau šņāc. Atkal viņš uzmanīgi liecās pāri sievai un atkal atskanēja sievas miegainais čuksts:

-Pacieties vēl mazdrusciņ! Lai jau puika ciešāk iemieg!

-Ak, kungs!- nelaimīgais izmisis nočukstēja.- Cik ilgi vēl?!

Tas jau bija par traku, ja sievietei miegā vai nomodā prātā tikai sekss! Tas ir tik mokoši, ja pudele dzēriena no tevis ir gandrīz rokas attālumā, bet sievas muļķīgo iedomu dēļ netiec pie trauka.

Beidzot pienāca ilgi gaidītais mirklis, kad Guncis bez šaubīšanās jūta, ka sieva patiešām guļ. Nu jau trešo reizi vīrs liecās pāri sievai un šoreiz veiksmīgi. Roka nekļūdīgi satvēra aiz gultas noslēpto pudeles kaklu. No laimes drebēdams, no uztraukuma neelpodams, viņš uzmanīgi izlīda no gultas un uz pirkstu galiem, uz katra soļa izteiksmīgi klanīdams līdz galvu, lavījās uz durvīm. Kā ēna, kā spoks ielas spuldzes gaismā, viņš izslīdēja pa istabas puspievērtajām durvīm. Turpat viņš sāka knibināt vaļā pudeli, lai jau virtuvē dzērienu uzreiz varētu liet glāzē.

Taču nesanāca vis kā plānots, jo šampanieša korķis izšāvās no pudeles ar skaļu blīkšķi, izraudams sev līdzī veselu šalti saldā dzēriena. Darbonis pats tā pārbijās par šo negaidīti spalgo troksni nakts klusumā, ka stāvēja sastindzis kā pēdējais muļķis, ļaudams šampanietim līt uz grīdas. Un tad viņš skaidri sadzirdēja, kā sīkais, asaru un pārmetumu pilnā balsī iebļāvās:

-Nu redzi, mammu, ko tu ar savu tielēšanos izdarīji! Tagad tētis nošāvās... Bet ja nu viņam pauti pārsprāga?...

GUNTARS POKULIS

BULLIS

Cik jauki gan ir atcerēties vecos labos kolhoza laikus! Cilvēkiem bija darbs, katru mēnesi saņēma aldiņu, centīgākie tika pie prēmijām. Tie labākie strādnieki, kuri no smaga darba bija kā salauzti un jutās gaužām slikti, tika sūtīti uz sanatorijām, tā sacīt, lai uzkrāj jaunus spēkus. Tā, strādājot kolektīvā, radās gan nesaskaņas, gan strīdi. Bija jau arī jautri mirkļi, kurus tagad daudzi atceras ar prieka asarām acīs stāsta par tiem vēl līdz šīm dienām. Arī man ir prātā viens tāds interesants atgadījums no tiem laikiem. Tas būs stāsts par lopiņu vešanu uz gaļas kombinātu.

Jāsaka kā ir, nekāds izpriecu brīdis tas nebija.

Kādā lietainā rudenīgā dienā, kad kārtīgs saimnieks pat suni nedzen no mājas laukā, mūsu kolhoza šoferīši, saņēmuši ceļazīmes lopu transportēšanai uz gaļas kombinātu, devās uz lauku fermām. Šādās reizēs līdzī tika aicināti talcinieki, kas šos lopiņus savaldīja un dabūja autiņā. Tā kā ceļš līdz kūtij virzījās garām lauku veikalam, tad gudrākie vīri lūdza pieturēt, lai varētu nopirkt "drosmes zāles" jeb "spēka tinktūru". Jūs jau nu noteikti zināt, kas tās par dopinga zālēm ir. Bet kas nezina, varu pateikt, ka "krutka" jau nu noteikti tā nebija, jo kolhozniekiem tajā laikā aldiņas bija labas un stiprinātie dzērieni arī bija krietni vien lētāki. Pēc veiksmīgi apmeklētās bodes, viņi, nesdami rokās pa divām vai četrām "bumbām" (tā toreiz sauca stipro vīnu " Agdams"), sakāpa autiņos un mierīgi turpināja iesākto ceļu uz fermu. Bet tur lopkopējas ciemiņus saņēma ne jau ar smaidu un atplestām rokām... Kurš gan ar vieglu sirdi atdos savu mīluli, kas gadiem kopts un lolots, no kura daudz virs normas slaukts! Sirsniņa sāpētu katram. Vīri, redzēdami tādas aizkapa sejas, vilka laukā sagādātās "bumbas" un sparīgi metās uzbrukumā tām. Salīduši siltākā vietniņā, lai būtu omulīgāk, viņi naski pildīja glāzes. Nu arī sievas pievienojās un jau pēc laiciņa palika itin jautras. Veči dzēra un lielījās, ka nu gan esot tik daudz spēka, ka pat bulli ar ceļšanu varot iecelt autiņā.

Tā, krietni iesildījušies un nomierinājušies, varēja sākt lopiņu izvešanu golgāta pēdējam braucienam. Ar lielu troksni vīri un sievas ievēlās kūtij, kur lopiņi tūlīt atnācējiem pievērsa lielu uzmanību. Gaisā uzvirvoja alkohola dvinga un neaicināto viesu "kareivīgais" noskaņojums.

Viens no vismazākajiem vīriem, kuram dūšas bija daudz vairāk kā citiem, sasparojās un uzmeta virvi piecgadīga buļļa ragiem. Daudz nedomājis atlaida arī ķēdi un sāka vilkt lopiņu uz durvju pusi. Tā kā bullis negribēja pamest savu mīļāko stāvvietu, tas sāka pretoties. Mazais vīriņš vilka ko spēja, bet nekas prātīgs nesanāca. Tad talkā nāca otrs, kam rokās atradās spēcīgs elektrosteks. Sajutis strāvas triecienu, bullis uzreiz salēcās un lielā ātrumā metās uz durvju pusi, vilkdams aiz sevis ķēdē ieķērušos kārno vīriņu. Nonācis līdz durvīm, lopiņš apstājās un apdomāja tālāko rīcību. Pa to laiku kājās pietrausās arī mūsu drosminieks, kurš bija tā nosmērējies ar mēsliem, ka pat miesīgā māte neatpazītu, un sāka skaļi lamāties. Starp mašīnu un kūts durvīm bija palikusi paliela sprauga, un bullis, to redzēdams, ar lielu sparū traucās cauri. Tā kā mazais vīriņš cieši turēja ķēdes galu, viņam atkal nācās pakļauties zemes pievilksnās spēkam.

Aiz kūts atradās liela kaudze kūdras, kas nesen bija atvesta pakaišiem. Žvadinādam garo ķēdi, bullis aulekšiem joņoja ap kūdras kaudzi un pēc brīža jau drāzās tālāk - uz tuvējo ābeļdārzu. Tā kā drošminieks joprojām nebija palaidis vaļā ķēdes otru galu un, atrazdamies guļus pozā, manevrēt nemācēja, no kūdras čupas izvairīties nebija iespējams. Lopiņš to izrāva čaganajai kaudzei cauri kā torpēdu, - vīriņam papēži vien nozibēja. Tālāk viņu ceļš veda pa ļoti dubļainu un akmeņainu lopu dzenamo aleju. Šajā posmā mūsu varonis pazaudēja vienu zābaku un, aizķēries aiz kāda koka zara, palika arī bez sava mīļāka drēbes gabala – virsjakas. Drīz pavisam noplīsa arī pagalam izdilusī bikšu stara bet otra plandījās kā dubļos izvērtīts karogs. Večuks, nu redzot, ka labi nebūs, mēģināja atbrīvoties no ķēdes, bet nu jau tā bija cilpā sasējusies ap roku.

Saniknotais bullis, šņākdams un elsdams, traucās tālāk. Pārējie, to redzēdami, metās aizšķērsot lopiņam ceļu, bet tas, pasities sāņus, ieskrēja nātru mežā. Veiksmīgi to forsēja, bullis nesās tieši uz ābeļdārzu, kurš bija pilns ar kolhoza bišu stropiem. Pirmo mājiņu bullis ar saviem ragiem taranēja veiksmīgi, jo no tās praktiski pāri nepalika nekas. Toties bites, zaudējušas pajumti un pajukušas kur kurā, centās ātrumā sameklēt vaininieku. Un tas arī izdevās, jo lielā ātrumā pa zemi viņām tuvojās nezināmas izcelsmes objekts. Kā tautā saka, - ja uzbrūk, tad jāaizstāvas, un bites stingri turējās pie šī senā sakāmvārda. Uzbrukums pusapģērbtajam vīriņam sekoja nekavējoties. Tika dzelts ne pa jokam, jo, galu galā, zaudēta pajumte, un tas nu vairs nebija nekāds joks. Večuks kļiedza, ko spēja, bet tas bija kā sauciens tuksnesī. Varbūt vienīgi bullis sāka trakot vēl vairāk.

Bites no nākošajiem stropiem daudz ātrāk reaģēja uz bulļa uzbrukumu un salīpa ap to melnā mākonī. Taranējums bija veiksmīgs, un bullis, vai nu saņēmis lielu dozu vitamīnu, vai vienkārši, nemitīgi mētādams galvu, sapinies ķēdē, pēc kāda brīža paklupa. Nu gulēja abi kā laulāts pāris.

Pa šo laiku piesteidzās arī pārējie ļautiņi. Kā pirmo glāba veco vīriņu, jo tas nu izskatījās pēc īsta purva velna, un tikai viņa izmocītie vārdi liecināja, ka tā ir cilvēciska būtne:

-Žanīt, ieļej ātri, kamēr sirds vēl klauvē!

Ierāvis no "bumbas" pāris malkus, večuks paģība. Sievas sāka vaimanāt un raudāt. Par laimi, uz notikušo ātri reaģēja abi šoferīši. Viņi paķēra večuku aiz rokām un kājām, aiznesa līdz tuvākajai mašīnai un steidzās uz slimnīcu - varbūt vēl izdodas glābt. Bet, kas attiecas uz bulli, tad tas gan dzīvotājs vairs nebija.

Kā vēlāk vetārsts secināja - ja būtu ieliets arī bullim, varbūt izvilkto... Tādas nu ir beigas šim stāstam. Mazajam vīriņam šis piedzīvojums beidzās ar pāris laužtiem kauliem un pamatīgām paģirām, bet bullim ar sirdstrieku.